

ЧАРОВНЕ БАЈКЕ

*Написала Лора Самисон
Илустровали Кван и Лијен*

БЕЛЕШКА АУТОРКЕ

Чини, чаролије, враџбине, чарање – *маиџа* – по томе се свет бајки и прича разликује од нашег свакодневног живота. Али приче о чаролијама помажу нам и да уочимо чаробне моћи које постоје и у нашем свету – у нашој околини, у снази наших осећања, па чак и у речима које изговарамо. Кад чујемо, испричамо или прочитамо неку чаробну бајку, живот нам је богатији, необичнији и чудеснији.

Постоје наравно свакојаке мађије, на разновразним местима. Ми смо у *Чаробне бајке* уврстили приче из целог света – народне бајке, епске подвиге, приче о чудима и делове знатно дужих митова. У свакој се обрађује моћ магије – у њима се прича о испуњеним жељама, шумским духовима и чаробним световима оним блиским и оним веома далеким. Ту су и вештице и чаробњаци, ђаволасти вилењаци, и путовања на сам крај света. Ту су лепе топле приче да се уз њих опустите и уживате, у којима доброта бива чаробно награђена, као и оне мрачније приче о клетвама, подлим заверама и испитима снаге – за оне који су довољно храбри да зађу у њихов свет.

Многе од ових прича прешле су дуг и заобилазан пут да до нас стигну. Неке су инспирисане једним местом, а писао их је неко са другог краја света. Друге потичу из заједница које су окупирали и тлачили управо они који су приче и прикупљали, како би их поделили с остатком света. Многе се јављају у разним варијантама у бројним земљама, творећи породицу прича које проучаваоци народне књижевности називају типовима. Неке од величанствених прича из ове збирке стигле су до нас упркос разним препрекама. Кад их читамо, слушамо и, што је најважније, причамо, доприносимо томе да њихова магија настави да живи у нашим срцима.

Аора Самјсон

САДРЖАЈ

ГОРА ЛОТОСОВИХ ОБЛАКА	6
ПОД ИРОКОМ	12
ЗЛАТНЕ ЗВЕЗДИЦЕ	16
ДВАНАЕСТ РАЗИГРАНИХ ПРИНЦЕЗА	19
ЗИГРИД И ФАФНИР	25
ЧАРОБНА РИБА	30
КАМЕНОЛОМАЦ	36
ТОМ ТОТ ТИМ.	39
ШУМСКИ ЦАР ЗВАНИ О	44
ПРИНЦЕЗА ГОЛУБИЦА	49
ГЛУПАВА БРАБА	53
ЗВЕЗДАНИ МУЖЕВИ	56
СНЕЖАНА	61
ПТИЦА ЗЛАТНОГ ПЕРЈА	68
БЛОДЕЈВЕД	75
ЛУТКА И ВАТРА	80
РАТА И ХАКУТУРИ	86
ПОТРАГА ЗА ЧАРОБНИМ ЈЕЗЕРОМ	90

Гора лотосових облака

Вијетнамска бајка

Нема ничеј чаробнијеј нејо ући у зачарано царство. То се збива у причама из целој свећи: у јапанској бајци дечак Урашима Таро посећује чудесно подводно царство; у ирској бајци јунак Осијан одлази у земљу где сви живе вечно. У „Гори лотосових облака“ чаробно краљевство лебди над водом, а цела је прича исцупљена миомирисом цвећа.

У давна давна времена, у живописном округу Тијен Ду у водоплавној покрајини Бак Нињ, живео један младић по имену Ту Тук. Био је добар, паметан и омиљен међу људима. Као начелник округа, најмлађи у покрајини, решавао је спорове, организовао фестивале и доносио важне одлуке. Али сваке ноћи сањао је о земљи блаженства иза облака из древних прича, пуној слатких мириса и прекрасног цвећа.

Било је пролеће, сезона фестивала црвених божура – Ту Туково омиљено доба године. Грмље у врту пагоде Фат Нан било је препуно прекрасног

Ђора лотосових облака

цвећа. Ту Тук је отишао да га види и дивио се хрпама латица дуж сваке стазе, но баш док је удисао њихов диван мирис, зачуо је како неко виче:

„Држ’те лопова! Нема брања цвећа! Платићеш!“

„Нисам хтела! Грана се поломила!“

Ту Тук се окренуо и видео чуваре како држе девојку прелепу попут лотосовог цвета. Без размишљања је скинуо капут.

„Пустите је! Ово је очигледно незгода. Ево, узмите мој капут да надокнадите штету“, казао је чуварима.

Девојка се насмешила Ту Туку, дубоко му се наклонила, па брже-боље побегла из врта.

Ту Тук се вратио својим обавезама. Дани су пролазили, он је радио напорно као и увек, али није могао да избаци из главе девојку којој је прискочио у помоћ у пагоди. Подсећала га је на његов сан. Убрзо је почео да размишља само о томе како да побегне од свакодневице, од посла и из града, да путује и види све лепоте света – можда чак и саму земљу блаженства!

Напоследку је то и урадио – напустио је посао и отиснуо се пешице на пут. Између копна и мора, Ту Тук је пролазио покрај ружичастих мраморних планина, смарагнозелене воде и величанствених пећина. Једног дана у сам сутон погледао је ка мору, ка хоризонту. Тик изнад површине лебдело је јато облака, растварајући се попут лотосовог цвета. Пред очима му је заиграла слика девојке са фестивала цвећа, и то живља него икад пре.

Ту Тук је без размишљања отрчао до воде, ускочио у чамац и завеслао ка лотосовим облацима. Кад се приближио, схватио је да то уопште нису облаци, већ острво! Из океана су се уздизале огромне бисерне литице. Јесу ли биле стварне? Ту Тук је дотакао глатку површину – *јесће* била стварна! Изненада се пред њим отворио мали пролаз у стенама и из њега је избио

снажан мирис цвећа. Ту Тук је одушевљено удахнуо: „Ах! Цвеће из мојих снова!“

Изашао је из чамца и пошао за мирисом цвећа све док напослетку није стигао до једне величанствене просторије која је блистала у бојама дуге. Била је испуњена хрпама свакојаког цвећа – божурима, бехаром бресака, фениксима, кадифама. Под је био застрт латицама, а свуд око њега звонили су гласови који су му певали песму добродошлице. У дну просторије стајао је престо на коме је седела жена одевена у раскошно краљевско рухо, а крај ње је била она девојка са фестивала цвећа!

„Добро дошао, Ту Туче из земаљског царства праха и сенки. Одавно чекамо на твој долазак! Знаш ли где си?“, упитала га је краљица.

Ту Тук се учтиво наклонио. „Ваше величанство, одушевљен сам лепотом овог места, но не знам како се зове. Молим вас реците ми да га разгласим целом свету!“

„Ти си сад у шестој од тридесет шест пећина Горе лотосових облака – твоји би ово назвали вилинском земљом. Наша земља лебди над океаном, а путује куд хоће. Ја сам Муи, краљица овог места, а ово је моја ћерка Ђанг Хуонг, коју си из своје доброте спасао. Срце ти је племенито и овде си добродошао.“

Ђанг Хуонг је иступила и обратила му се. Њен глас је зазвонио у Ту Туковом срцу. „Помогао си ми у врту пагоде и ја од тада жудим да те поново видим. Ако то желиш, венчаћемо се овде.“

„Напустио сам дом да бих тебе нашао. Желим да заувек будем са тобом.“

Ту се одмах обави краљевско венчање. Музика и смех разлегали су се на све стране, на столовима су се створиле разне ђаконије и пиће, а млада и младожења отпочели су потом свој заједнички живот. Ту Тук и Ђанг Хуонг су срећно живели у Гори лотосових облака, а сваки им је дан био лепши од претходног.

Гора лотосових облака

Једног дана после скоро годину дана Ту Тук је седео крај улаза у гору кад су се оне облачaste литице раствориле. Угледао је спољни свет и видео познат чамац – *Исџи је као онај којим сам дојловио!*, помислио је – и далеке обале са којих је први пут угледао лотосове облаке. Одједном се сетио дома, свог округа, људи које је познавао. Колико ли је дуго избивао од куће? Успаничивши се, отрчао је право код Ђанг Хуонг да јој објасни.

„Љубави моја, мрско ми је да те оставим макар и на трен, али морам да се вратим кући у Тијен Ду и јавим родбини и пријатељима да сам добро. Нећу имати мира док то не урадим.“

Блиставе очи Ђанг Хуонг одједном су потамнеле. „Љубави, разумем за чим ти срце жуди, али живот је кратак. Ако одеш, можда нећеш моћи лако да се вратиш: Гора лотосових облака иде куд хоће. Можда ме нећеш више наћи.“

„То се неће десити! Срце ме је довело к теби и поново ће ме довести!“

„Ако већ мораш да се вратиш кући, моја љубав ће те пратити. Ходи. Овог пута нећеш пловити.“ Ђанг Хуонг је плеснула шакама и пред њима се створила кочија од лотосових облака. Ту Тук је ушао. „Сад затвори очи“, рекла је.

Кочија је полетела са Горе лотосових облака и Ту Тук се у трен ока нашао на ободу округа Тијен Ду. Вратио се кући! Но иако су пагода и врт с божурима још били ту, Ту Тук није видео ниједно познато лице.

„Баш чудно!“, каза он за себе. Сео је не знајући шта да ради, кад туда наиђе неки старац.

Гора лотосових облака

„Кога тражиш? Чини ми се да си се изгубио“, рече му старац.

„Ја сам Ту Тук. Дуго сам избивао, а сад сам се вратио у завичај.“

„Ту Тук, кажеш? Ја сам овдашњи архивар и овде више од триста година није живео нико под тим именом! Ту Тук је био млади начелник кога су људи веома волели, но једног дана је нестао и никад се више није вратио. Јеси ли сигуран да се баш тако зовеш?“

Ту Тук је истог трена све схватио. Баш као у старим причама, време другачије тече на местима попут Горе лотосових облака. Један тамошњи дан, овде је читава година.

„Све што знам је нестало“, у сузама рече Ту Тук. „Морам да се вратим мојој Ђанг Хуонг.“

Окренуо се да уђе у кочију од лотосових облака, али она је нестала! Ту Тук међутим није очајавао. Знао је да ће га срце одвести његовој Ђанг Хуонг. Упутио се обалом следећи срце да пронађе Гору лотосових облака. Можда ће је, једног дана, поново пронаћи.

